

A woman with long dark hair, wearing a black strapless dress, stands in a dark, misty forest. She is looking down and to the right, with her hands near her face. The background is filled with bare trees and several birds in flight. The overall mood is mysterious and gothic.

FALLEN

kítaszítva

finep
selection

LAUREN KATE

LAUREN KATE

FALLEN

kitalasztva

LAUREN KATE

FALLEN

kitalasztva

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Lauren Kate
A mű eredeti címe: Fallen
A művet eredetileg kiadta:
Delacorte Press, an imprint of Random House, Inc., New York

Fordította: Farkas Veronika
A szöveget gondozta: Garamvölgyi Katalin

Copyright © 2009 Tinderbox Books, LLC and Lauren Kate

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 401 6

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Vincze Ibolya
Korrektor: Korom Pál
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördös János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

CSALÁDOMNAK
HÁLÁVAL ÉS SZERETETTEL

*„De a Paradicsomot retesz és lakat zárja...
Körbe kell utaznunk a világot,
hogy megnézzük, nem maradt-e esetleg nyitva egy hátsó ajtó.”*

HEINRICH VON KLEIST: *A MARIONETTSZÍNHÁZRÓL*¹

¹ Fordította Petra-Szabó Gizella (Heinrich von Kleist: Esszék, anekdoták, költemények. Pécs, Jelenkor Kiadó, 2001. 186-192.).

A KEZDETEK

HELSTON, ANGLIA

1854. SZEPTEMBER

ÉJFÉL KÖRÜL VÉGRE FORMÁT NYERT A LÁNY SZEME. Macskaszérű, félig elszánt, félig pedig kérdő tekintet – bajt sugallt. Igen, pontosan olyanra sikeredett a szeme, amilyennek lennie kellett. A külső szemzug a finom, elegáns szemöldök felé emelkedik, egész közel a sötét hajzuhataghoz. A fiú kinyújtott karral maga elé tartotta a papírt, s megszemlélte. Nehéz volt így dolgoznia, a lány távollétében, de persze soha nem tudott rajzolni, ha jelen volt. Mióta a lány megérkezett Londonból – nem, mióta a fiú először meglátta –, gondosan ügyelnie kellett arra, hogy távol tartsa magától.

A lány immár naponta próbálkozott közelebb kerülni hozzá, és minden nap nehezebb volt, mint az előző. Ezért távozott a fiú reggelente – Indiába, Amerikába, nem tudta, és nem is érdekelte, hová. Akárhol is kötött ki, mindenütt könnyebb volt, mint itt. Ismét a rajz fölé hajolt és felsóhajtott, miközben szenes hüvelykujjával tökéletesre satírozta a lány alsó ajkát. Az élettelen papír, ez a kegyetlen utáztat az egyetlen lehetősége, hogy magával vigye a lányt.

Majd, miközben felemelkedett a könyvtári bőrfotelből, megérezte. Azt a meleg simítást a tarkóján.

Öt.

Már a puszta közelségétől is furcsa érzés fogta el, olyan, olyasmi hóhullám, mint amikor egy fadarab hamuvá omlik a tűzben. Tudta, anélkül, hogy megfordult volna, hogy a lány ott van. Eltakarhatta a képmását az ölében heverő papírokon, de elmenekülni nem tudott a lány elől.

Az elefántcsont berakásos kanapéra pillantott a szalon túloldalán, ahol alig pár órával korábban váratlanul megjelent a lány, később érkezett, mint a társaság többi része, rózsaszín ruhában, de időben, hogy megtapsolhassa a vendéglátójuk legidősebb lányának szép csembalójátékát. A fiú átnézett a szobán, ki a verandára az ablakon át, ahol előző nap odalopakodott hozzá a lány egy maréknyi fehér vadrózsával a kezében. A lány még mindig azt hitte, hogy az iránta érzett vonzódása ártatlan, hogy a gyakori találkozásaik a lugasban egyszerűen csak... szerencsés véletlenek. Hogy lehet ilyen naiv! A fiú soha nem ábrándította volna ki – ezt a titkot neki kell hordoznia.

Felállt és megfordult, a skicceket pedig maga mögött hagyta a bőrfotelban. És már ott is állt a lány, a rubinvörös bársonyfüggönynek dőlve, egyszerű, fehér köpenyében. Fekete haja kibomlott a copfból. Az arckifejezése éppen olyan, amilyennek a fiú már nem egyszer lerajzolta. Az arcán ott égett a tűz. Haragos lenne? Szégyelli tán magát? A fiú nagyon szeretne volna megtudni a választ, de nem engedhette meg magának, hogy megkérdezze.

– Mit keresel itt? – Hallotta az élt a saját hangjában, és bántotta önnön grombasága is, tudván, hogy a lány soha nem fogja megérteni az okát.

– Én... nem tudtam aludni – dadogta a lány, és elindult a tűz meg a fiú széke felé. – Megláttam a fényt a szobádban, és... – a kezére pillantva elhallgatott – ...a bőröndödet az ajtó előtt. Készülsz valahova?

– Szólni akartam neked... – A fiú elharapta a szót. Nem szabad hazudnia. Soha nem állt szándékában elárulni a lánynak, mit tervez. Ha elmondaná, attól csak rosszabbra fordulnának a dolgok. Már így is hagyta, hogy elfajuljanak, abban reménykedve, hogy ezúttal más lesz. A lány közelebb lépett, és a tekintete a vázlatfüzetre esett. – Engem rajzoltál?

A hangjából kicsendülő meglepődés újra arra emlékeztette a fiút, milyen nagy úr tátong kettejük felfogása között. A lánynak még mindig nem derengett, miféle tények húzódnak meg vonzódásuk mögött, pedig sok időt töltöttek együtt az elmúlt pár hétben.

Ez jó – vagy legalábbis így jobb. Az utóbbi pár nap során, mióta a fiú eldöntötte, hogy elmegy, azon igyekezett, hogy elszakadjon a lánytól. Ez az erőfeszítés rengeteget kivett belőle, s amint egyedül maradt, megadta magát a felgyülemlett vágnak, hogy lerajzolja a lányt. A füzetben oldalakat töltött meg a nyakának ívével, a márványszerű kulcscsontjával, a hajának fekete zuhatagával.

Most, a rajzra visszapillantva nem szégyent érzett, amiért rajtakapták, hanem valami sokkal rosszabbat. Hideg borzongás járta át a gondolatra, hogy a lányt ez a felfedezés – a fiú érzelmeinek lepleződése – teljesen össze fogja törni. Óvatosabbnak kellett volna lennie. Mindig így kezdődik.

– Meleg tej egy kiskanál melasszal – dűnnyögte, továbbra is háttal állva a lánynak. Majd szomorúan hozzátette: – Az segít elaludni.

– Honnan tudad? Az anyám pontosan ezt szokta...

– Tudom – fordult szembe a fiú. Nem lepte meg a lány elképedt hangja, de nem magyarázhatta el neki, honnan tudja, ahogy azt sem, hányszor itatta már meg ezzel, amikor gyülekezni kezdtek az árnyékok, hogyan ölelte a lányt, amíg az el nem aludt.

A lány érintése mintha lángra gyújtaná az ingét, a gyengéden a vállára helyezett kéztől levegő után kellett kapnia. Ebben az életben még nem értek egymáshoz, és az első érintéstől mindig elállt a lélegzete.

– Válaszolj nekem! – suttogta a lány. – Elutazol?

– Igen.

– Akkor vigyél magaddal! – csúszott ki a lány száján. Rögtön utána erősen beszippantotta a levegőt, mintha a legszívesebben visszaszívta volna a könnyörgését. A fiú látta átsuhanni arcán az egymást követő érzelmeket: először indulatos lett, majd elképedt, utána elszégyellte magát a saját merészségétől. Mindig ezt csinálta, és a fiú túl gyakran elkövette azt a hibát, hogy pont ekkor kezdte vigasztalgatni.

– Nem – suttogta, miközben emlékezett... mindig emlékezett...

– Holnap kihajózom. Ha egy kicsit is fontos vagyok neked, akkor erről egy szót se többet.

– Fontos vagy nekem – ismételte meg a lány, mintha magához beszélne. – Én... én szeretle...

– Ne!

– Muszáj kimondanom. Én... én szeretlek, ebben biztos vagyok, és ha elmész...

– Ha elmegyek, azzal megmentem az életedet. – A fiú lassan beszélt, megpróbált a lány azon zsigereire hatni, amelyek esetleg emlékezhetnek, ha léteznek még egyáltalán, mélyen eltemetve valahol. – Vannak fontosabb dolgok a szerelemnél. Ezt nem érted, de el kell hinned nekem.

A lány beléfúrta a tekintetét, majd hátralépett, és összefonta a karját a mellkasán. Erről a fiú is tehetett – mindig előcsalogatta a lány megvető énjét, amikor fennsőbbbségesen beszélt vele.

– Azt mondd, vannak ennél fontosabb dolgok? – kérdezte a lány kihívóan, miközben megfogta, és a szívére vonta a fiú kezét.

Ó, milyen jó lehet most a lánynak, aki nem tudja, mi következik! Jó lenne legalább erősebbnek lenni, olyasvalakinek, aki képes arra, hogy megállítsa. Ha nem állítja meg a lányt, akkor a múlt egyszerűen megismétli magát, és újra és újra megkínozza mindkettejüket. A tenyere alá simuló bőr ismerős melegétől hátrabicsaklott a feje és felnyögött. Megpróbált nem figyelni a lány közelségére, az emlékre, hogy milyen is az, amikor a szája az övéhez ér, és a keserúségre, hogy mindennek vége kell szakadjon. De a lány ujjai olyan finoman vándoroltak végig az övéen. A fiú érezte, hogy zakatol a szíve a vékony pamutköpeny alatt. Igaza van. Ennél semmi nem lehet fontosabb. Soha nem is volt. Már majdnem megadta magát, és a karjába kapta, amikor észrevette a lány tekintetét. Aki mintha szellemet látott volna.

– Nagyon furcsa érzésem van – suttogta homlokához emelt kézzel.

Ne... máris túl késő lenne?

A lány szeme összeszűkülte, mint a vázlaton, majd visszalépett a fiúhoz, és az ajka várakozóan elnyílt. – Mondd, hogy megőrültem, de megesküdnék, hogy már voltam itt...

Szóval tényleg késő. A fiú reszketve felnézett, és érezte, ahogy leereszkedik a sötétség. Megragadta az utolsó lehetőséget, hogy magához rántsa a lányt, hogy olyan erősen ölelje, ahogy hetek óta szerette volna már.

Amint a lány ajka az övébe olvadt, mindketten tehetetlenné váltak. A lány szájának loncvirágízétől elszedült. Minél közelebb búj

hozzá a lány, a fiú gyomra annál jobban összeszorult az izgalomtól és a fájdalomtól. A lány nyelve körberajzolta az övét, és a tűz egyre ragyogóbban, egyre forróbban, egyre erőteljesebben lángolt fel közöttük minden új érintéstől, minden új mozdulattól. De egyáltalán nem volt új az élmény.

A szoba megremegett. Aura ragyogott fel körülöttük.

A lány semmit nem vett észre, semminek nem volt tudatában, semmit nem értett a csókjukon kívül. Egyedül a fiú tudta, mi fog történni, milyen sötét társak csatlakoznak újraegyesülésükhöz. Tudta azt is, hogy ismét képtelen lesz megváltoztatni az életük irányát.

Az árnyékok közvetlenül felettük kavarogtak, olyan közel, hogy akár meg is érinthette volna őket. Olyan közel, hogy felmerült benne, hallja-e vajon a lány, mit suttognak. Figyelte, amint a felhő áthalad a lány felett. Egy pillanatra a felismerés szikráját is látta a szemében.

Utána már semmit nem látott, az égvilágon semmit.

ELSŐ FEJEZET

ISMERETLENEK

LUCE A KELLETÉNÉL TÍZ PERCCSEL KÉSŐBB ROBOGOTT BE a Sword & Cross előcsarnokába. A személyzet egyik hordó mellkasú, rezes képű tagja, acélos hóna alatt egy felírótümbbel már utasításokat osztogatott – ami azt jelentette, hogy Luce lemaradt.

– Szóval ne feledjétek, gyógyszerek, ágyak, vörösök – pattogta a felügyelő három másik diáknak, akik háttal álltak Luce-nak. – Ügyeljete az alapszabályokra, és akkor senkinek nem esik baja.

Luce gyorsan a kis csoport mögé slisszolt. Még mindig azon gondolkozott, vajon jól töltötte-e ki a nagy halom papírt, hogy ez a borotvált fejű felügyelő itt előtte vajon nő vagy férfi, hogy akad-e majd valaki, aki segít cipelni a hatalmas sporttáskáját, és hogy a szülei azonnal megszabadulnak-e az ő szeretett Plymouth Furyjétől, amint hazaérnek? Egész nyáron azzal fenyegetőztek, hogy eladják a kocsiját, és most olyan indokuk lett erre, amivel még Luce sem szállhatott vitába: senkinek nem lehetett autója Luce új iskolájában. Pontosabban az új javítóintézetében.

Még mindig nem tudta megszokni a kifejezést.

– Lenne, izé, lenne szíves megismételni? – kérdezte a felügyelőt.
– Mi volt az, gyógyszerek...?

– Nocsak, odanézenek, mit fújt be a tornádó – mondta hangosan az illető, majd lassan artikulálva folytatta: – Gyógyszerek. Ha a gyógyszeres kezelés alatt állók közé tartozol, itt fognak ellátni, észhez téríteni, belőni, vagy akármi. – Nő, döntötte el Luce a felügyelőt tanulmányozva. Egy férfi sem mondaná ezt végig ilyen szacharinozott hangon.

– Értem. – Luce érezte, ahogy görcsbe rándul a gyomra. – Gyógyszerek.

Már évek óta nem szedett semmit. A tavaly nyári baleset óta dr. Sanford, a hopkintoni specialistája – és az oka, hogy Luce-t a szülei egy New Hampshire-i bentlakásos iskolába küldték – azt szerette volna, ha hajlandó lenne elgondolkodni az ismételt gyógyszeres kezelésen. Bár Luce végül meggyőzte, hogy nagyjából stabil az állapota, egy teljes hónappal tovább kellett analízisre járnia pusztán azért, hogy ne kelljen azokat a rettenetes antipszichotikumokat szednie.

És ezért kezdte egy hónapos késéssel a Sword & Crosst, ahova az utolsó évére beírátták. Éppen elég rossz új tanulónak lenni, és Luce-t nagyon idegesítette a gondolat, hogy olyan órákra fog beselni, ahol már mindenki tudja a helyét. De úgy nézett ki a dolog, mintha nem ő lenne aznap az egyetlen újonnan jött.

Vetett egy lopott pillantást a másik három diákra, akik félkörben álltak mellette. Az előző iskolájában, a Dover Prepben az első eligazításon találkozott a legjobb barátnőjével, Callie-vel. Egy olyan iskolában, ahol a többiek gyakorlatilag mind egyívásúak, éppen elég lett volna az is, hogy csak Luce és Callie nem gazdag-örökös gyerekek. De nem telt sok időbe, hogy a két lány rájöjjön, ugyanúgy rajonganak a régi filmekért is – különösen, ha Albert Finney-ről van

szó. Miután elsőben megnézték a Ketten az úton című filmet, és felfedezték, hogy egyikük sem képes elkészíteni egy zacskó pattogatott kukoricát anélkül, hogy beindítaná a tűzjelzőt, Callie és Luce el sem váltak egymástól. Amíg... amíg muszáj nem lett.

Luce mellett aznap két fiú és egy lány állt. A lány elég könnyen kiismerhetőnek tűnt, szőke volt és olyan csinos, mint a Neutrogena-reklámok szereplői, műanyag mappájához illő, pasztell rózsaszín körmökkel.

– Gabbe vagyok – nyújtotta el a szavakat, nagy mosolyt villantva Luce-ra, ami éppen olyan gyorsan eltűnt, ahogy megjelent, még mielőtt Luce is bemutatkozhatott volna. A lány délies érdektelensége sokkal inkább emlékeztette a doveri lányokra, mint olyasvalakire, akire a Sword & Crossban számítana az ember. Luce nem tudta eldönteni, ez megnyugtató vagy sem, mint ahogy azt sem tudta elképzelni, mit kereshet egy ilyen lány a javítóintézetben.

Luce jobb oldalán egy rövid, barna hajú, barna szemű fiú toporgott, az orra csupa szeplő. Kerülte Luce tekintetét, csak egy szöveget piszkált a hüvelykujjával, s ettől a lánynak az a benyomása támadt, hogy hozzá hasonlóan valószínűleg a fiú sem tette túl magát azon, hogy idekerült, és szégyenkezik. A bal oldalán álló fiú azonban kicsit túlságosan is jól illett a hellyel kapcsolatos elképzeléseihez. Magas volt és vékony, menő DJ-bag táskával a vállán, kócos, fekete hajjal, és nagy, mélyen ülő zöld szemekkel. Az ajka telt, és olyan természetes rózsaszínű, amiért a legtöbb lány ölni tudna. A nyaka hátulján a napfelkeltét ábrázoló fekete tetoválás emelkedett ki a fekete pólójából, s szinte ragyogott a világos bőrén.

A másik kettővel ellentétben, amikor odafordult és elkapta Luce pillantását, nem engedte el. A szája keskeny vonallá szűkült, de a szeme meleg volt és eleven. Mereven bámulta Luce-t, mint egy

kószobor. Luce-nak is a földbe gyökerezett a lába. Levegő után kapott. Az a tekintet átható volt, andalító, és, nos, egy kicsit rémisztő.

A felügyelőjük hangosan és jelentőségteljesen megköszörülte néhányszor a torkát. Luce elvörösödött, és úgy tett, mintha nagyon lefoglalná a fejkakarás.

– Azok, akik tudják, mi merre hány méter, elmehetnek, miután leadták a veszélyes cuccokat – mutatott a felügyelőjük egy nagy kartondobozra, amely felett egy táblán nagy, fekete betűkkel az állt: TILTOTT HOLMIK. – És amikor azt mondom, elmehetnek, Todd – csapott a szeplős fiú vállára, amitől az összerезzent –, úgy értem, a tornaterembe, találkozni a diáktanácsadókkal. Te – mutatott Luce-ra – kirakod a veszélyes vackodat, és itt maradsz velem.

Mind a négyen a dobozhoz csoszogtak, és Luce döbbsen figyelte, amint a többiek kiürítik a zsebeiket. A csinibaba egy nyolccentis, rózsaszínű svájci bicskát vett elő. A zöld szemű srác vonakodva szabadult meg egy flakon szórófestéktől és egy sniccertől. Még a szerencsétlen Todd is több levél gyufát és egy kis üveg gyújtófolyadékot dobott ki. Luce szinte cikinek érezte, amiért nála semmiféle veszélyes tárgy nincs – de amikor meglátta, hogy a többiek a zsebükbe nyúlnak, és a telefonjukat is előveszik, nyelt egy nagyot.

Előrehajolt, hogy alaposabban elolvassa a TILTOTT HOLMIK tábla apró betűs részét, és látta, hogy a mobiltelefonok, a csipogók és a kétirányú adó-vevők birtoklása is szigorúan tilos. Már az is épp elég rossz, hogy autója nem lehet! Luce a zsebében rejtőző telefonját markolászta izzadó kézzel. Az egyetlen kapcsolata a külvilággal. Amikor a felügyelőjük meglátta az arckifejezését, gyorsan megpaskolta a lány arcát. – El ne ájulj nekem, kölyök, nem fizetnek nekem eleget ahhoz, hogy újraélesszelek. Amúgy meg hetente egyszer telefonálhatsz az előcsarnokban.

Egy telefon... hetente egyszer? De...

Luce lenézett a mobiljára még egyszer, utoljára. Két üzenete érkezett. Az nem létezik, hogy ezek legyenek az utolsók. Az elsőt Callie küldte.

Azonnal hívj fel! Egész este a telefon mellett fogok várni. És ne feledd a mantrát, amit adtam. Túl fogod élni! Egyébként, ha ez számít, szerintem mindenki teljesen elfelejtette már a..

Jellemző Callie stílusára, hogy olyan bő lére eresztette a mondanóját, hogy Luce vacak telefonja levágta az üzenet végét. Bizonyos értelemben Luce szinte megkönnyebbült. Nem akart arról olvasni, hogy a régi iskolájában már mindenki elfelejtette, ami vele történt, amit csinált, és amiért idekerült. Felsőhajtott, s átlépett a következő üzenetre. Azt az anyjától kapta, aki csak pár hete tanult meg sms-ezni, és aki nyilván nem tudott erről a heti egy hívás lehetőségéről, máskülönben nem hagyja itt a lányát. Ugye?

Kölyök, sokat gondolunk rád. Légy jó, és egyél elég proteint! Majd beszélünk, ha tudunk. Szeretünk, Apa és Anya

Luce sóhajtva döbbsent rá, hogy a szülei biztosan tudták. Mi mással magyarázhatná a bánatos arcukat, amivel reggel búcsút intettek neki az iskola kapujánál? Reggelinél megpróbált azon viccelődni, hogy végre leszokik arról a rettenetes brit akcentusról, amit a Doverben szedett fel, de a szülei még csak el sem mosolyodtak. Luce azt hitte, még mindig haragszanak rá. Soha nem emelték fel a hangjukat, ami azt jelentette, hogy ha Luce nagyon elszúrt valamit, akkor egyszerűen csak a régi jó nemszólunk-hozzátot kapta. De

most már értette a furcsa reggeli hangulatot: a szülei már akkor az egyetlen lányukkal való kapcsolat elvesztését gászolták.

– Még mindig várunk valakire – fuvolázta a felügyelő. – Vajon ki lehet az?

Luce figyelme egy csapásra visszaterelődött a TILTOTT HOLMIK dobozra, amely immár csordultig telt olyan csempészárakkal, amiket Luce fel sem ismert. Érezte magán a sötét hajú fiú tekintetét. Felnézett, és ráébredt, hogy mindenki őt nézi. Ő következik. Lehunyta a szemét, lassan szétnyitotta ujjait, hagyta kihullani közülük a telefont, ami aztán szomorú puffanással a halom tetején landolt. *Puff* – ezzel a hanggal kezdődik hát a magány. Todd és a robotnő-szerű Gabbe az ajtó felé indultak anélkül, hogy egyetlen pillantást vetettek volna Luce-ra, de a harmadik fiú a felügyelőjükhez fordult.

– Majd én beavatom – biccentett Luce felé.

– Ez nincs a lehetőségek között – felelte a felügyelő automatikusan, mintha számított volna erre a párbeszédre. – Te ismét új diáknak számítasz, ami az új diákokra vonatkozó korlátozásokkal jár. Vissza a start mezőre! Ha nem tetszik, jobban meg kellett volna gondolnod, hogy megszegd a szabadon bocsátásod feltételeit.

A fiú mozdulatlanul állt, kifejezéstelenül, miközben a felügyelő húzni kezdte a „szabadon bocsátás” kifejezésre mozdulatlanra me-revedő Luce-t a megsárgult folyosó vége felé.

– Haladjunk – mondta a nő, mintha mi sem történt volna. – Ágyak – mutatott ki a nyugatra néző ablakon egy távoli, salaktéglás épületre. Luce látta, hogy Gabe és Todd lassan csoszognak feléjük, a harmadik fiú pedig csigatempóban araszol a nyomukban, mintha a legkevésbé sem vágyrna arra, hogy bárkit beérjen. A lakóépület utálatos volt és unalmas, tömör, szürke tömb, amelynek a vastag, két-szárnyas kapuja semmilyen módon nem utalt arra, hogy élet zajlana

mögötte. Egy nagy kőplakett állt a kiszáradt gyep közepén, PAULINE LAKÓÉPÜLET – ez volt belevésve, és Luce-nak eszébe jutott, hogy az iskola honlapján is ezt látta. A ködös, reggeli fényben még rondábban nézett ki, mint a lapos, fekete-fehér fényképen.

Luce még ilyen messziről is ki tudta venni az épület homlokzatát borító fekete mintát. Minden ablakot többsornyi vastag acélrúd borított. Luce hunyorgott. Tényleg szögesdrót van az épületet körülvevő kerítés tetején?

A felügyelő lenézett egy táblázatra, miközben végiglapozta Luce aktáját. – Hatvanhárom szoba. Egyelőre dobd le a táskádat az irodámban, a többiekkel együtt! Majd délután kicsomagolsz.

Luce a három jellegtelen, fekete bőrönd felé rángatta a vörös sporttáskáját. Majd automatikusan a mobilja után nyúlt, amelybe általában bepötyögte a fontos dolgokat. De amikor a keze üresen találta a zsebét, felsóhajtott, és beletörődően megjegyezte inkább a szobája számát.

Még mindig nem értette, miért nem maradhatott a szüleinél; a thunderbolti házuk nem egészen fél órányira van a Sword & Crosstól. Luce annyira örült, amikor visszakerült Savannah-ba, ahol, ahogy az anyukája szokta mondani, még a szél is lustán fúj. Georgia lágyabb, lassabb tempója sokkal inkább megfelelt Luce-nak, mint New Englandé valaha.

De a Sword & Cross nem olyan volt, mint Savannah. Szinte semmire nem hasonlított, legfeljebb arra az élettelen, színtelen helyre, ahol a bizottság bentlakásos iskolára ítélte. Luce egyik nap meghallotta, hogy az apja az igazgatóval beszélget a maga szórakoztatóprofesszor-módján bólogatva: „igen, igen, talán tényleg az lesz a legjobb, ha állandó felügyelet alatt áll. Nem, nem akarjuk felbojótítani a rendszert”.

Az apja egyértelműen nem fogta fel a lánya felügyeletének körülményeit. Ez a hely úgy nézett ki, mint egy szigorúan őrzött fegyház.

– És mi volt az, amiről beszélt... a vörösök? – kérdezte Luce a felügyelőtől.

– Vörösök – mutatott a felügyelő a mennyezetre. Egy kicsi, be-drótozott eszköz lógott le: egy villogó, vörös fényű lencse. Luce addig észre sem vette őket, de amint rámutatott a felügyelő, ráébredt, hogy mindenütt ott vannak.

– Kamerák?

– Nagyon ügyes – felelte a felügyelő negédesen, leereszkedően. – Azért vannak ilyen feltűnő helyen, hogy ne feledkezzetek meg róluk. Folyamatosan figyelünk titeket mindenhol. Úgyhogy ne kövess el hibát... már ha meg tudod állni.

Valahányszor valaki úgy beszélt hozzá, mintha menthetetlen pszichopata lenne, Luce valamivel még közelebb került ahhoz, hogy ő maga is ezt higgye.

Az emlékek egész nyáron kísértették az álmaiban és azokban a ritka pillanatokban, amikor a szülei magára hagyták. Valami tör-tént abban a kunyhóban, és mindenki (Luce-t is beleértve) majd meghalt, hogy megtudja, micsoda. A rendőrök, a bíró, a szociális munkás – mind megpróbálták kihúzni belőle az igazat, de Luce éppen olyan tudatlan volt, mint ők. Trevorral egész este viccelődtek és a part menti kunyhók mellett kergetőztek, a többiektől távol. Luce megpróbálta elmagyarázni, hogy az volt élete egyik legjobb estéje, amíg a legrosszabbá nem változott.

Olyan sok időt töltött azzal, hogy a fejében újra és újra lejátszotta azt az estét, hallotta Trevor nevetését, érezte a kezét a dereka körül, és igyekezett megnyugvást lelni a megérzésében, hogy ő tényleg ártatlan.

De most a Sword & Cross minden szabálya és regulája mintha ezt az érzést rombolta volna benne, azt sugallva, hogy Luce valóban egy veszélyes alak, akit szemmel kell tartani.

Luce egy határozott kezet érzett a vállán.

– Nézd – mondta a felügyelő. – Ha ettől jobban érzed magad, messze nem te vagy itt a legrosszabb eset.

Ez volt a felügyelő első emberi gesztusa, és Luce elhitte neki, hogy azért tette, hogy ettől ő jobban érezze magát. Csakhogy azért küldték ide, mert az a srác, akiért majd megőrült, gyanús körülmények között életét vesztette, és ennek ellenére messze nem ő a legrosszabb eset? Luce azon tűnődött, miféle szerzetekkel foglalkoznak még itt a Sword & Crossban.

– Oké, az eligazításnak vége – jelentette ki a felügyelő. – Most magatokra hagylak titeket. Itt egy térkép, ha meg akartok találni valamit – adott Luce-nak egy fénymásolt, elnagyolt, kézzel rajzolt térképet, majd az órájára pillantott. – Van még időtök az első óra előtt, de a kedvenc sorozatom öt perc múlva kezdődik, úgyhogy – intett Luce felé – táguljatok! És ne feledjétek – mutatott fel még egyszer a kamerákra –, a vörösök mindig figyelnek titeket.

Még mielőtt Luce válaszolhatott volna, egy sovány, sötét hajú lány jelent meg előtte, és hadonászni kezdett.

– Húúú – gúnyolódott a lány kísérteties hangon, miközben körbetáncolta Luce-t. – A vörösök figyelneek.

– Tűnj innen, Arriane, mielőtt elküldelek lobotómiára! – hessegette a felügyelő, bár kurta, de őszinte mosolyából egyértelműen látszott, hogy táplál némi rokonszenvet az őrült lány iránt.

Az is nyilvánvaló volt, hogy Arriane nem viszonzza az érzelmeit. Vulgáris mozdulatot tett a felügyelő felé, majd Luce-ra meredt, kihívóan, hogy felháborodik-e.

– És pusztán ezzel – kapart valamit sebesen a füzetébe a felügyelő – kiérdemelted, hogy te vezesd ma körbe a Család Kicsi Szeme Fényét.

Luce-ra mutatott, aki egyáltalán nem festett valami fényesen fekete farmerében, fekete bakancsában és fekete felsőjében. Az „öltözködés” bekezdésben a Sword & Cross vidáman tájékoztatta az olvasókat, hogy a jó magaviseletű tanulók azt vesznek fel, amit akarnak, két kikötéssel: hogy visszafogott legyen a stílus, és fekete legyen a ruházat. Micsoda szabadság.

A túl bő garbó, amit az anyja kényszerített Luce-ra aznap reggel, nem igazán emelte ki a lány alakját. Sűrű, fekete haját, ami azelőtt a derekáig ért, s a legvonzóbb volt rajta, majdnem teljesen le kellett borotválni. A tűzben megperzselődött a haja is, úgyhogy a hosszú, néma autóút után, mikor hazaértek a Doverből, Luce anyja megfürdette a lányát, majd elővette az apja villanyborotváját, és némán leborotválta a lány fejét. A nyár folyamán Luce haja nőtt valamicskét, az egykor irigylésre méltó hullámos fürtök immár idétlen tincsekbe göndörödtek közvetlenül a füle alatt.

Arriane végigmérte, miközben az egyik ujjával a halvány ajkát paskolgatta. – Tökéletes – mondta, miközben előrelépett és Luceba karolt. – Éppen azon gondolkoztam, hogy mit tudnék kezdeni egy új rabszolgával.

Az előcsarnok ajtaja kitért, és besétált rajta a zöld szemű srác. Megcsóválta a fejét: – Itt senkinek nincs fenntartása a testi motozásban kapcsolatban. Úgyhogy ha van nálad bármi, ami veszélyes lehet – mondta, miközben egy marék felismerhetetlen valamit dobott a dobozba –, akkor előzd meg a bajokat!

Luce mögött Arriane halkán felnevetett. A fiú tekintete megvillant, amikor meglátta Arriane-t, kinyitotta a száját, majd becsukta, mintha nem tudná, most mivel folytassa.

– Arriane! – szólalt meg végül higgadtan.

– Cam – felelte a lány.

– Ismered? – suttogta Luce, azon töprengve, vajon a javítóintézetekben is olyan klikkek vannak-e, mint a magániskolákban.

– Ne is beszéljünk róla! – mondta Arriane, miközben kirángatta az ajtón Luce-t a szürke, mocsaras reggelbe.

A főépület hátuljától egy repedezett járda vezetett egy gizgazos mezőre. A fű annyira benőtte, inkább gazdátlan teleknek tűnt az egész, mintsem iskolai területnek, de a kopott eredményjelző tábla és az a néhány fából ácsolt lelátó az ellenkezőjéről tanúskodott.

A sportpálya mögött négy szigorú külsejű épület állt: a hamuszürke lakóépület bal szélén, egy hatalmas, vén, ronda templom jobb szélén, a kettő között két további nagy építmény, amelyekről Luce azt feltételezte, hogy tantermek sorakoznak bennük. És ennyi. Az egész világa az előtte lévő szomorú látványra korlátozódott. Arriane azonnal letért az ösvényről, kivette Luce-t a pályára, és felmentek az egyik nyersfa lelátó tetejére.

A Dover hasonló létesítménye egyet jelentett a beképzelt, elkényeztetett, agyatlan sportolójelöltekkel, úgyhogy Luce mindig kerülte azt a helyet. De ez a kopár mező a rozsdás, ferde kapukkal egy nagyon más történetről árulkodott. Olyanról, amit Luce nem tudott egykönnyen megfejteni. Három pulykakeselyű repkedett fellettük, és baljós szél rázta a tölgyfák csupasz ágait. Luce bedugta az állát a garbója nyakába.

– Szóóóóóval – szólalt meg Arriane –, találkoztál Randyvel.

– Azt hittem, Camnek hívják.

– Nem róla beszélünk – vágta rá Arriane gyorsan. – A nőimitátorra gondoltam, odabent – bökött a fejével az épület felé, ahol a felügyelő magára maradt a tévéjével. – Mi a véleményed: csaj, vagy pasi?

– Ööö, csaj? – kérdezte Luce bizonytalanul. – Ez valami teszt?

– Az egyik a sok közül – vigyorodott el Arriane. – És átmentél. Legalábbis úgy gondolom, hogy átmentél. Az iskolaszemélyzet nagy részének a neme folyamatos találgatások tárgya. Ne aggódj, majd belejössz.

Luce úgy gondolta, Arriane viccel – ami persze klassz. De minden annyira különbözött a Dovertól. A régi iskolájában nyüzögtek a zöld nyakkendős, pomádés szenátorjelöltek, akik ha végigvonultak a folyosókon, olyan áhítatos csendben tették, amilyen áhítat csak a pénzt szokta kísélni.

A doveri kölykök leginkább csak egyfajta „ne fogdosd össze a fehér falakat” pillantásra méltatták Luce-t. A lány megpróbálta odaképzelné Arriane-t, amint a lelátón nyújtózkodik, és hangosan viccelődik a maga csípős stílusában. Luce megpróbálta elképzelni, mit szólna Callie Arriane-hez. A Doverben nem volt senki hozzá hasonló.

– Oké, ki vele! – utasította Arriane. Ledobta magát a felső padra, intett Luce-nak, hogy csatlakozzon, és így folytatta: – Mit tettél, amiért ideküldtek?

Arriane hangneme viccelődő volt, de Luce hirtelen ellenállhatatlan késztetést érzett, hogy leüljön. Nevetségesnek tűnt, de félig-meddig arra számított, hogy sikerül túljutnia az első napján anélkül, hogy utolérné a múlt, és megfosztaná a nyugalom vékony álcájától. De persze az itteniek meg akarják tudni.

Érezte, ahogy lüktetni kezd a vér a halántékában. Mindig ez történt, amikor megpróbált visszagondolni – úgy igazából visszagondolni – arra az éjszakára. Soha nem enyhült a lelkifurdalása a Trevorral történetek miatt, ugyanakkor nagyon keményen küzdött, hogy ne rántsák le az árnyékok, amiken kívül semmire nem emlékezett.

Azok a sötét árnyak, meghatározhatatlan dolgok, amikről senkinek nem volt képes beszélni.

A fenébe ezzel – aznap éjjel épp mesélni kezdett Trevornak arról a furcsa érzésről, a fejük felett kavargó alakokról, amelyek azzal fenyegették, hogy tönkreteszik azt a tökéletes estét. Persze addigra már túl késő volt. Trevor eltűnt, a teste felismerhetetlenül összeégett, Luce pedig... ő... bűnös volt ebben?

Senki nem tudott azokról a homályos alakokról, amiket időnként a sötétben látott. Azok mindig csak hozzá jöttek. Olyan régóta jöttek-mentek, hogy Luce nem is emlékezett az első alkalomra, amikor találkozott velük. De arra emlékezett, amikor rájött, hogy az árnyékok nem látogatnak meg mindenkit – vagyis rajta kívül senkit. Hétéves korában a családja Hilton Headben vakációzott, és a szülei elvitték Luce-t sétahajózni. Napnyugtakor az árnyékok lassan a víz fölé gördültek, Luce pedig az apja felé fordult, és megkérdezte: – Mit csinálnak, amikor elérnek minket, apa? Te miért nem félsz a szörnyektől?

A szülei megnyugtatták, hogy nincsenek szörnyek, de Luce egyre csak erősködött, hogy valami bizonytalan, sötét foltokat lát. Többször elvitték a család szemészéhez, majd szemüveget kapott, utána pedig a fülészetre is járhatott, mert elkövette azt a hibát, hogy beszélt az éles, suhogó hangról, amit néha kiadtak magukból az árnyékok. Majd jött a pszichoterápia, és még több terápia, végül pedig felírták neki a gyógyszereket.

De az árnyékokat semmi nem tudta eltüntetni.

Luce tizennégy éves korában megtagadta a gyógyszerek szedését. Ekkor találtak rá dr. Sanfordra és a Dover Schoolra a közelben. Átrepültek New Hampshire-be, majd Luce apja felautókázott velük a kölcsönzői kocsival egy hosszú, kanyargós úton a dombtetőn álló,

Shady Hollows nevű udvarházba. Leültették Luce-t egy fehér köpenyes férfi elé, és megkérdezték, hogy még mindig vannak-e „látomásai”. A szülei tenyere verejtékezett, miközben az ő kezét fogták, a szemöldökük pedig összefutott a rettegéstől, hogy valami nagyon nincs rendben a lányukkal.

Magától jött rá, hogy ha nem azt mondja dr. Sanfordnak, amit mindannyian hallani akarnak, akkor sokkal többször fog megfordulni Shady Hollowsban. Amikor Luce hazudott és normálisan viselkedett, akkor hagyták, hogy beiratkozzon a Doverbe, és csak havonta kétszer látogassa meg dr. Sanfordot.

Amint elkezdett úgy tenni, mintha nem látná többé az árnyékokat, nem kellett többé szednie azt a rettenetes gyógyszert. De továbbra sem tudta szabályozni a megjelenésüket. Csak egy listáról tudott, az agya megőrzött egy listát azokról a helyekről, ahol a múltban eljöttek érte – sűrű erdők, iszapos vizek –, s amelyeket mindenáron el akar kerülni. Csak annyit tudott, hogy amikor az árnyékok eljönnek, általában hideg borzongás kíséri őket a bőre alatt, egy semmi másra nem hasonlító, gyomorforgató érzés.

Luce halántékára szorított ujjakkal lerogyott az egyik padra. Ha túl akarja élni ezt a napot, akkor a múltját vissza kell zavarnia elméje zugaiba. Saját maga előtt sem képes felidézni azt az éjszakát, kizárt, hogy meg tudná osztani a vérfagyasztó részleteket egy ilyen furcsa, mániákus idegennel.

Válasz helyett csak nézte Arriane-t, aki hanyattfeküdt a lelátó padján, és elővett egy hatalmas, fekete napszemüveget, amely az arca nagy részét eltakarta. Nem volt könnyű megállapítani, de valószínűleg Luce-t figyelhette, mert pár pillanattal később felpattant és elvigyorodott.

– Vágd le a hajam olyanra, mint a tiéd! – kérte.

– Micsoda? – hördült fel Luce. – Gyönyörű a hajad.

Tényleg az volt. Arriane hosszú, sűrű hajkoronával dicsekedhetett, laza, fekete tincsei vörösen szikráztak a napfényben. Luce a füle mögé tűrte, simította a haját, de kurta fürtjei szinte azonnal visszaugrottak az arca elé.

– A fenébe a gyönyörűvel! – vágta rá Arriane. – A tiéd szexi és vagány. Én is olyat akarok.

– Hát, ööö, rendben – felelte Luce. Ez most bók volt? Nem tudta eldönteni, hogy tetszik-e neki vagy inkább megijeszti a tény, hogy Arriane láthatóan úgy érzi, mindent megkaphat, amit akar, még azt is, ami a másé. – Hol szerünk...

– Tádáám! – nyúlt Arriane a táskájába, és előhúzta a rózsaszín svájci bicskát, amit Gabbe dobott a Tiltott Holmik közé. – Most mi van? – kérdezte, amikor meglátta Luce elképedését. – Én mindig munkára fogom enyves ujjaim, ha új diákok érkeznek. Az efféle napok gondolata szokott átsegíteni a Sword & Cross fegyházának... ööö... nyári táborának unalmasabb napjain.

– Te az egész nyarat... itt töltötted? – fintorgott Luce.

– Hah! Úgy beszélsz, mint egy igazi zöldfülű. Valószínűleg tavaszi szünetre is számítasz – dobta oda Arriane Luce-nak a svájci bicskát. – Soha nem mehetünk el ebből a pokolbugyrából. Soha. És most vágj!

– És mi van a vörösökkel? – kérdezte Luce, miközben a késsel a kezében körbepillantott. Biztosan vannak idekint is kamerák valahol.

Arriane megrázta a fejét. – Nem vagyok hajlandó beállni a nyuszik közé. Megbirkózol velem, vagy nem?

Luce bólintott.

– És ne mondd, hogy még soha nem vágtaál hajad! – Arriane kikapta a svájci bicskát Luce kezéből, kihúzta belőle az ollót, és

visszaadta. – Egy szót se, amíg azt nem mondod, milyen fantasztikusan nézek ki.

A szülői kád „fodrászatában” az anyja lófarkban fogta össze Luce hajának a maradékát, mielőtt az egésztest lenyeste volna. Luce biztosra vette, hogy van a hajvágásnak kifinomultabb módja is, de gyakorló fodrászkerülőként egyedül a lenyest lófarkas módszert ismerte. Összefogta hát Arriane haját, rátekerte a csuklóján lévő gumiszalagot, szilárdan megmarkolta az ollót, és vágni kezdett.

A lófark leesett a lábához, Arriane pedig levegő után kapkodva megpördült. Lehajolt a hajáért, és felemelte a napfényre. Luce szíve összeszorult a látványtól. Ő még mindig siratta elveszett hajkoronáját és mindazt a veszteséget, amit az jelképezett. De Arriane ajkán csak mosolyt látott. A lány végigfuttatta ujját a copfján, majd bedobta a táskájába.

– Remek – mondta. – Folytasd!

– Arriane – bukott ki Luce-ból döbbenet, még mielőtt vissza tudta volna fojtani. – A nyakad. Csupa...

– Heg? – fejezte be helyette Arriane. – Kimondhatod.

Arriane nyakbőre a bal füle hátsó részétől egészen a kulcscsontjáiig egyenetlen, márványos és fényes volt. Luce gondolatai Trevorra terelődtek – azokra a rettenetes képekre. Még a saját szülei sem voltak képesek ránézni, miután látták a fotókat. Luce-nak most nehezebbre esett Arriane-re nézni.

Arriane elkapta Luce kezét, és a bőréhez érintette. Egyszerre volt forró és jéghideg. Sima és érdes.

– Én nem félek tőle – mondta Arriane. – Hát te?

– Nem – felelte Luce, noha azt kívánta, bárcsak Arriane elvonná a kezét, hogy ő is elvehesse a sajátját. Kavargott a gyomra, miközben arra gondolt, hogy vajon Trevor bőre is ilyen lett volna.

– Félsz attól, aki igazából vagy, Luce?

– Nem – vágta rá ismét. Biztos lerí róla, hogy hazudik. Lehunyta a szemét. Csak egy tiszta lapra vágyott a Sword & Crosstól, egy olyan helyre, ahol nem úgy néznek rá az emberek, ahogy Arriane ebben a pillanatban. Aznap reggel az iskola kapujánál, amikor az apja a család jelmondatát súgta a fülébe – „a Price-ok soha nem adják fel” –, ez még lehetségesnek is tűnt, de Luce már most nagyon leharcoltnak és kiszolgáltatottnak érezte magát. Elhúzta a kezét. – Szóval hogy történt? – kérdezte szemlesütve.

– Emlékszel, mennyire nem erőltettem a témát, amikor nem volt kedved válaszolni arra a kérdésre, hogy miért kerültél ide? – kérdezte Arriane felhúzva a szemöldökét.

Luce bólintott.

Arriane az ollóra mutatott. – Trimmeld meg egy kicsit hátul, jó? Faragj belőlem egy igazán csinos lányt! Egy olyat, mint te.

Még ha pontosan ugyanolyanra sikerülne is a haja, Arriane akkor is csak Luce nagyon alultáplált verziójának tűnne. Miközben Luce igyekezett a legtöbbet kihozni élete első hajvágásából, Arriane a Sword & Cross életét taglalta.

– Az a börtönépület ott az Augustine. Ott tartják az úgynevezett társas összejöveteleinket szerda esténként. És az összes órát – mesélte, miközben a sárga fogszínű épületre mutatott, kettővel a lakóegység után. Az építmény úgy nézett ki, mintha ugyanaz a szadista tervezte volna, mint a Pauline-t. Komoran szögletes volt és komoran erőszerű, és ugyanolyan komor szögesdrót és rácsos ablakok védtek. A falakat természetellenesnek tűnő, sötét köd takarta, mint valami moha, amitől lehetetlen volt megállapítani, van-e ott valaki.

– Még időben figyelmeztetlek – folytatta Arriane –, hogy utálni fogod az itteni órákat. Nem is ember lennél, ha nem tennéd.

– Miért? Mi olyan rossz bennük? – firtatta Luce. Lehet, hogy Arriane eleve nem szereti az iskolát. A fekete körömlakkjával, fekete szemhéjtusával és a fekete táskájával, amelybe épp csak belefért az újonnan szerzett svájci bicska, nem tűnt kifejezetten könyvmoly típusnak.

– Az itteni órák lelketlenek – felelte Arriane. – Sőt, ami még rosszabb, megfosztják az embert a lelkétől. Az itteni nyolcvan gyerek közül, azt mondanám, csak hármunknak maradt lelke. – Felpillantott. – Legalábbis olyan, amit nem adtunk még el...

Ez nem tűnt ígéretesnek, de Luce-t inkább Arriane válaszáának egy másik része kötötte le. – Várj, csak nyolcvan gyerek jár az egész iskolába? – Azon a nyáron, mielőtt a Doverbe kezdett volna járni, Luce végigböngészte a vastag Leendő Tanulóinknak füzetet, és megjegyezte az összes statisztikai adatot. De minden, amit eddig megtudott a Sword & Crosstól, meglepte, és rájött, hogy teljesen felkészületlenül érkezett az intézetbe.

Arriane bólintott, amitől Luce véletlenül levágott egy olyan tincset is, amit nem állt szándékában. Hoppá. Arriane remélhetőleg nem fogja észrevenni – vagy úgy gondolja, hogy így még vagányabb.

– Nyolc osztály, tíz-tíz gyerekekkel. Nagyon hamar kiismered majd mindenki szarságait – folytatta Arriane. – És fordítva.

– Hát lehet – helyeselt Luce az ajkába harapva. Arriane tényleg jópofa, de azért Luce-ban felmerült a kérdés: vajon akkor is itt ülne vele paszterllék szemében bujkáló hűvös mosollyal, ha pontosan ismerné Luce történetét. Minél tovább képes Luce fedő alatt tartani a múltját, annál jobb lesz neki.

– És jobb, ha elkerülöd a nehéz eseteket.

– A nehéz eseteket?

– Azokat a srácokat, akiknek nyomkövetős karkötőjük van – magyarázta Arriane. – A diáksereg nagyjából egyharmadát.

– És ők azok, akiket...

– Akikkel nem akarsz kezdeni. Hidd el nekem!

– Miért, mit tehetnének?

Bármennyire is titokban akarta tartani a saját történetét, nagyon nem tetszett neki, hogy Arriane úgy kezeli, mint valami naivát. Bármit is tettek ezek a srácok, az nem lehet rosszabb, mint amit ő csinált, mindenki szerint. Vagy igen?

Végtére is, ő szinte semmit nem tud ezekről az emberekről és erről a helyről. A lehetőségektől hideg, sűrű rettegés kavardott fel a gyomrában.

– Ó, tudod – húzta el a szót Arriane. – Terroristacselekményekben való bűnrészesség. Feldarabolták a szüleit, és nyárson megsü-tötték őket. – Luce-ra kacsintott.

– Ne már – bosszankodott Luce.

– Komolyan beszélek. Ezekre a pszichopátákra sokkal keményebb korlátozások vonatkoznak, mint ránk, a többi elvetéltre. Őket csak béklyósoknak hívjuk.

A drámai hangnem hallatán Luce elnevette magát.

– Kész a frizurád – mondta, miközben beletúrt Arriane hajába, hogy egy kicsit felborzolja. Tényleg nagyon vagányul festett.

– Klassz – nyugtázta Arriane. Szembefordult Luce-szal. Amikor végighúzta a kezét a haján, a fekete pulóverének az ujj felcsúszott az alkarján. Luce meglátott egy fekete karkötőt, amelyen ezüst szegecsek sorakoztak, a másik csuklóján lévő karperec azonban mechanikusabbnak tűnt... Arriane elkapta a pillantását, és kisördögösen felhúzta a szemöldökét.

– Mondtam – jelentette ki. – Kicseszett pszichopata mind. – Elvigyorodott. – Gyere, megmutatom a többit is.

Luce, miután nem volt sok választása, Arriane nyomában leekmergett a lelátóról. Az egyik pulykakeselyű veszélyesen alacsonyan húzott el felettük, de Arriane mintha észre sem vette volna, a mohos templomra mutatott a tér túlsó végén.

– Ott található a csúcsmínőségű tornatermünk – folytatta Arriane affektált idegenvezető-hangon. – Igen, igen, az avatatlanok azt hihetik, hogy egy egyszerű templomról van szó. Régebben az is volt. Sword & Cross a gagyí építészet pokla. Pár éve felbukkant erre egy aerobikőrült pszichomókus, aki folyton arról hadovált, hogyan teszük tönkre a társadalmat a túlgógyászerezett tinédzserek. Egy rahedli pénzt adományozott az iskolának, hogy építsék át a templomot edzőteremnek. Most a felsőbb hatalmak azt hiszik, hogy „természetesebb és produktívabb” mederbe tudjuk terelni a „frusztrációnkat”.

Luce felnyögött. Mindig is utálta a tornaórát.Éb

– Te vagy a nekem való – sóhajtott vele együtt Arriane. – Diante edző maga a gonooosz.

Miközben Luce futva próbált vele lépést tartani, Arriane végigvezette az iskola többi részén. A Dover nagyon ápolt volt, rendezett, gondosan nyírt fákkal. A Sword & Cross úgy nézett ki, mintha oda-pottyantották volna egy mocsár közepére, aztán meg jól otthagyták. Szomorúfüzek hajoltak a földig, kudzu futotta be a falakat, és minden harmadik lépésük toccsant. És nem csak a hely kinézetéről volt szó. A párás levegő minden egyes kortya megragadt Luce tüdejében. Még a lélegzéstől is úgy érezte magát a Cross & Swordben, mintha futóhomokba süllyedne.

– Az építészek valószínűleg nagyon nem tudták eldönteni, milyenre renoválják a régi katonai akadémia épületeit. Eredményül egy félig börtön, félig középkori kínzókastélyszerű létesítményt kaptunk. Kertészek nélkül – magyarázta Arriane, miközben lerugdosta a sár egy részét a katonai bakancsáról. – Pfu! Ó, és ott van a temető is!

Luce követte Arriane mutatójának az irányát a terület jobb szélső része felé, a lakóépület mellé. Az elfalazott részre még sűrűbb ködbura borult. Három oldalról áthatolhatatlan tölgyerdő kerítette be. Luce nem látott be a temetőbe, amely mintha a földfelszín alá süllyedt volna, de érezte a rothadásszagot, és hallotta a fák között ciripelő kabócák kórusát. Egy pillanatra mintha felvillantak volna az árnyékok – de pislogott egyet, és eltűntek.

– Az egy temető?

– Igen. Régen ez egy katonai akadémia volt, még a polgárháború idejében. Úgyhogy ide temették a halottaikat. Nagyon vérfagyasztó. És höögyem – erőltetett magára Arriane délieskedő akcentust –, egéészen a mennyekig búúúzik. – Luce-ra kacsintott. – Nagyon sokat lógunk ott.

Luce Arriane-re pillantott, hogy viccel-e. Arriane csak megvonta a vállát.

– Oké, csak egyszer volt ilyen. És csak egy nagy gyógyszeres buli után.

Nos, ezt a kifejezést Luce felismerte.

– Ahá! – nevetett Arriane. – Láttam, hogy leesik a tantusz. Szóval valaki hazaért. Nos, Luce, drágám, lehet, hogy voltál egy-két kollégiumi buliban, de olyan ereszdelahajamat még nem láttál, amilyent a javítóintézetisek csapnak.

– Mi a különbség? – Luce próbálta leplezni a tényt, hogy Doverben soha nem járt nagyobb buliban.

– Majd meglátod. – Arriane elhallgatott, aztán Luce-hoz hajolt.

– Ma este átjössz hozzánk, jó? – Egy meglepő mozdulattal megfogta Luce kezét. – Megígéred?

– De azt hittem, távol kell tartanom magam a nehéz esetektől – viccelődött Luce.

– A kettes számú szabály: soha ne hallgass rám! – kacagott Arriane a fejét rázva. – Nekem papírom van róla, hogy elmebeteg vagyok!

Ismét kocogni kezdett, Luce pedig követte.

– Várj, mi volt az egyes számú szabály?

– Tarts lépést!

Amikor befordultak a hamuszürke iskolaépület sarkán, Arriane lefékezett. – Csak lazán – mondta.

– Lazán – ismételte meg Luce.

A többi diák mind ott csoportosult a kudzuindáktól fojtogatott fák körül az Augustine előtt. Senki nem tűnt boldognak, hogy ott lehet, de befelé se igyekezett senki.

A Doverben nem igazán szabályozták az öltözködést, úgyhogy Luce nem szokott a diákok egyformaságához. Itt minden gyerek egyforma fekete farmert viselt, fekete garbót és a válla vagy a dereka köré kötött fekete pulóvert, bár azért akadtak apró különbségek abban, ahogy ezeket hordták.

Tetovált lányok egy csoportja állt összefont karral körben, a karjukon könyéig karkötők sokasága. A fekete fejpántjukról Luce-nak egy motoros lánybandáról szóló film jutott eszébe, amit régebben látott. Azért kölcsönözte ki, mert úgy gondolta: mi lehet klasszabb egy lányokból álló motoros bandánál? Most Luce pillantása találkozott az egyik lányéval. A sötétre húzott macskaszem féloldalas

pillantásától Luce gyorsan elkapta a tekintetét. Flitterrel hímzett koponya-lábszárcsont hímzés ékesítette egy srác és egy lány fekete pulcsiját. Szorosan fogták egymás kezét, és pár másodpercenként egyikük magához vonta a másikat, hogy egy csókot nyomjon a halántékára, a fülcimpájára, a szemére. Amikor egymás köré fonták a karjukat, Luce láthatta, hogy mindketten villogó karperecet viselnek. Kicsit keménynek néztek ki, de egyértelműen látszott, mennyire szerelmesek egymásba. Ahányszor csak meglátta a nyelvkarikájuk villanását, Luce magányos szorítást érzett a mellkasában.

A szerelmesek mögött egy csapat szőke fiú dőlt a falnak. Mind pulóvert viseltek, a meleg ellenére. Alatta pedig mindegyiken fehér, galléros ing, felállított gallérral. A fekete nadrágszáruk alatt tökéletesen kifényesített, fekete bőrcipő. Az iskola összes diákja közül ezek a fiúk hasonlítottak leginkább a doveriekre. De egy alaposabb vizsgálódás elárulta, mennyire különböznek azoktól a fiúktól, akiket ismert. Az olyanoktól, mint Trevor.

Ezek a fiúk pusztán azzal, hogy együtt álldogáltak, bizonyosfajta keménységet sugároztak. Ez ott volt a pillantásukban. Nehéz lett volna elmagyarázni, de Luce hirtelen rádöbbedt, hogy ebben az iskolában, hozzá hasonlóan, mindenkinek van múltja. Itt valószínűleg mindenkinek van valami titka, amit nem akar másokkal megosztani. De azt még nem tudta eldönteni, hogy jobban érzi-e magát ettől a tudattól, vagy éppenséggel elszigeteltebbnek.

Arriane észrevette, hogy Luce a többieket méricskéli.

– Mind megteesszük, amit tudunk, hogy túléljük a napot – vonta meg a vállát. – De amennyiben nem tűntek volna fel az alacsonyan szálló keselyűk, ennek a helynek eléggé halálbűze van. – Ezzel leült egy padra az egyik szomorúfüz alá, és megveregette a mellette lévő helyet.

Luce lesöpörte a nedves, rothadó leveleket, de amikor leült volna, észrevett egy újabb öltözködési szabályszegést.

Egy nagyon vonzó öltözködési szabályszegést.

A fiú élénkvrös sálát viselt a nyakán. Nem volt hideg, de a fekete pulóvere fölé egy fekete, motoros bőrdzsekit is felvett. Lehet, hogy csak azért, mert ez a sál volt az egyetlen színfolt a környéken, de Luce nem tudta levenni róla a szemét. Ami azt illeti, minden más annyira elhalványult mellette, hogy egyetlen hosszú pillanatra arról is megfeledkezett, hogy hol van.

Végigmérte a fiú mélyarany színű haját és a hozzá illő barnaságát. A kiálló arccsontját, a sötét napszemüvegét, az ajka puha formáját. Az összes filmben, amit Luce látott, és az összes könyvben, amit olvasott, a Fiú, Aki Tetszik Nekünk, mindig eszelősen jóképű volt – egyetlen kis hibát leszámítva. Egy csorba fogat, egy cuki forgót a hajában, egy anyajegyet a bal arcán. Luce tudta, miért – ha a főhős túlságosan hibátlan, akkor megközelíthetetlennek tűnhet. De akár megközelíthetetlenek, akár nem, Luce-nak mindig volt szeme a minőségi jóképűségre. Amit ez a srác is birtokolt. A karját lazán összefonva dőlt az épület falának. És egy törtmásodpercre Luce saját magát látta azokban a karokban. Megrázta a fejét, de a látomás olyan eleven maradt, hogy majdnem elindult a fiú felé. Nem. Ez örültség. Ugye? Luce még egy örültekekkel teli iskolában is tisztában volt azzal, milyen elmebeteg ez a reflex. Még csak nem is ismeri a fiút. Egy alacsonyabb, göndör fürtű, sokfogos mosolyú sráccal beszélgetett. Mindketten hangosan és őszintén nevettek – olyan módon, amitől Luce furcsán féltékeny lett. Megpróbált visszaemlékezni, mikor nevetett utoljára, igazából, így.

– Az Daniel Grigori – hajolt oda Arriane, mintha olvasna a gondolataiban. – Látom, valakinek sikerült felkeltenie a figyelmed.

– Az nem kifejezés – helyeselt Luce zavartan, amikor ráébredt, milyennek tűnhetett Arriane szemében.

– Hát, ja, ha neked tetszik az ilyesmi.

– Mi ne tetszene benne? – Luce képtelen volt magába fojtani a kibukó szavakat.

– Azt a barátját Rolandnak hívják – folytatta Arriane a fürtös kölyök felé biccentve. – Nincs vele baj. Az a fajta srác, aki tud szerezni dolgokat, érted?

Nem igazán, gondolta Luce az ajkába harapva. – Milyen dolgokat?

Arriane vállat vont, és az elcsórt svájci bicskával levágott egy kilógó szálát a farmerja egyik szakadásáról. – Csak amolyan dolgokat. Kérj-és-megadatik típusú cuccokat.

– És Daniel? – kérdezte Luce. – Mi az ő története?

– Ó, a lány nem adja fel egykönnyen – nevetett Arriane, majd megköszöri a torkát. – Azt senki nem tudja igazából – válaszolta. – Ő nagyon ragaszkodik a rejtélyes idegen figurához. Lehet, hogy az egyike a tipikus intézetis seggfejeknek.

– Én jól ismerem a seggfejeket – jegyezte meg Luce, bár amint ki mondta, azt kívánta, bár visszaszívhatná. Azok után, ami Trevorral történt – bármi is legyen az –, nincs igazán joga bárkit is megítélni. Ráadásul a ritka alkalmak mindegyikén, amikor a leghalványabb célzást tette a történetekre, azonnal fölé ereszkedett az árnyak kupolája, majdnem úgy, mintha ismét ott járna a tónál.

Ismét Danielre pillantott. A fiú levette a szemüvegét, és becsúsztatta a dzsekijébe, majd megfordult, és ránézett.

A tekintete elkapta a lányét. Luce figyelte, ahogy a szeme tágra nyílik, majd gyorsan összeszűkül, mintha meglepődne valamin. De nem... ennél többről volt szó. Amikor Daniel tekintete az övébe fúródott, Luce lélegzete is elállt. A fiú ismerős volt valahonnan.

De biztosan emlékezett volna ilyesvalakire. Emlékezett volna arra, hogy mennyire felkavarja a találkozás, mint most is. Amikor Daniel rávillantott egy mosolyt, Luce ráébredt, hogy még mindig farkasszemet néznek. Melegség öntötte el, és kénytelen volt megmarkolni a pad szélét, hogy visszanyerje az egyensúlyát. Érezte, hogy az ő ajka is mosolyra húzódik, ám ekkor Daniel a levegőbe emelte a kezét. És felmutatta a középső ujját.

Luce levegő után kapott, majd lesütötte a szemét.

– Mi történt? – kérdezte Arriane, aki nem vette észre a dolgot. – Mindegy – folytatta. – Nincs erre időnk. Érzem a csengőt.

Mintegy végszóra megszólalt a csengő, és az összes diák megkezdte lassú bevonulását az épületbe. Arriane Luce karját rángatta, és ellátta utasításokkal, hogy hol és mikor találkozzanak legközelebb. De Luce még mindig szédelgett: így bemutatott neki egy teljesen ismeretlen valaki! Az átmeneti bűvölete Daniel iránt eltűnt, és most már csak arra volt kíváncsi, hogy mi a fene baja van a srácnak.

Azért mielőtt még belépett volna az osztályterembe, megkockáztatott egy hátravetett pillantást. A fiú arca kifejezéstelen volt, de kétségkívül azt figyelte, ahogy a lány elmegy.

MÁSODIK FEJEZET

FASÍRTBAN A TÖBBIEKKEL

LUCE-NAK VOLT EGY DARAB PAPÍRJA a kinyomtatott órarenddel, egy félig üres füzete, amelybe még tavaly a Doverben kezdett jegyzetelni az Európa történelme haladóknak órán, két kettes ceruzája, a egy radírja, és az a hirtelen támadt rossz érzése, hogy Arriane valószínűleg nem tévedett a Sword & Cross tanóráinak jellemzésével kapcsolatban. A tanár még nem öltött testet, a kopott padok összevissza álltak, és a kellékes szekrényt elbarikádozta egy csomó, egymásra hányt poros doboz.

És ami még rosszabb: mintha senkinek sem tűnt volna fel a rendetlenség. Sőt, mintha az sem tűnt volna fel egyik diáknak sem, hogy egy osztályteremben vannak. Mindannyian az ablak mellett tolongtak, egyikük egy utolsót slukkolt a cigarettájából, a másik megigazgatta az extranagy biztosítótűket a pólóján. Csak Todd ült egy padban, és a lapjára valami bonyolult mintát farigcsált a tollával. A másik két újonc mintha már megtalálta volna a helyét. Camet szorosan körbevették a kicsípett, doverinek tűnő srácok. Biztosan barátok voltak, amikor Cam először járt a Sword & Crossba. Gabbe

a nyelvékszeres lánnyal fogott éppen kezét, aki a piercings sráccal smárolt odakint. Luce kicsit ostobának érezte magát, amiért semmit nem mer tenni azon kívül, hogy leül, nem messze az ártalmatlannak tűnő Toddtól. Arriane a többiek között repkedett, mint valami goth hercegnő, mindenfélét susogott nekik, amiből Luce nem hallott semmit. Amikor Cam mellé ért, a fiú megborzolta Arriane frissen vágott haját.

– Helyes partvis, Arriane – vigyorgott, miközben megrángatott egy tincset a lány tarkóján. – Üdvözlöm a fodrászodat.

Arriane elhessegette. – El a kezekkel, Cam! Ami alatt azt értem, hogy álmodoz csak. – Luce felé kapta a fejét. – És magad is üdvözölheted az új házikedvencemet, ott van.

Cam smaragdszín szeme Luce-ra villant, aki mozdulatlanra mevedett. – Ezt is fogom tenni – mondta a fiú, majd elindult felé.

Rámosolygott a lányra, aki a pad alatt keresztbe tett bokával ült, a kezét pedig szorosan összefonta az agyonfirkált asztallapon.

– Nekünk, újaknak, össze kell tartanunk – mondta a fiú. – Érted, ugye?

– Azt hittem, te jártál már ide.

– Ne higgy el mindent, amit Arriane mond – pillantott vissza a fiú Arriane-re, aki az ablak mellől gyanakodva méregette őket.

– Jaj, nem, ő semmit nem mondott rólad – felelte Luce gyorsan, és megpróbált visszaemlékezni, hogy ez tényleg így volt-e. Egyértelmű, hogy Cam és Arriane nem kedvelik egymást – és bár Luce hálás volt, amiért a lány a szárnyai alá vette aznap reggel, még nem állt készen arra, hogy szövetségést válasszon.

– Emlékszem, milyen volt, amikor még új voltam itt... az első alkalommal – nevetett a fiú. – Akkor esett szét a bandám, és elveszeve éreztem magam. Senkit nem ismertem. Jól jött volna, ha valaki

minden hátsó szándék – pillantott Arriane-re – nélkül megmutatja, mi merre hány méter.

– Mi, szóval neked nincsenek hátsó szándékaid? – kérdezte Luce, és meglepődve érzékelte a flörtölő felhangot a szavaiban.

Cam arcán könnyed mosoly terült el. Felvonta az egyik szemöldökét. – És én még nem akartam ide visszajönni.

Luce elvörösödött. Általában nem kezdett rockerekkel – de persze egyikük sem húzta soha még közelebb hozzá az asztalát, egyikük sem ült le mellé és bámulta őt ilyen zöld szemekkel. Cam a zsebébe nyúlt, és elővett egy zöld gitárpengetőt, amelyre a 44-es számot nyomtatták.

– Ez a szobám száma. Bármikor beugorhatsz.

A pengető színe nem állt messze Cam szemének árnyalatától, és Luce elgondolkozott azon, vajon hogyan és mikor gravírozathatta, de még mielőtt válaszolhatott volna – és ki tudja, mit felelt volna –, Arriane markolta meg Cam vállát. – Elnézést, nem volt egyértelmű, amit mondtam? Én már lestopoltam magamnak.

Cam felhorkant. Egyenesen Luce-ra nézett, és azt mondta: – Tudod, én hiszek a szabad akaratban. Lehet, hogy a házikedvencednek saját tervei is vannak.

Luce kinyitotta a száját, hogy megerősítse, igenis vannak tervei, ez még csak az első napja itt, és még csak a környezete felmérésénél tart. De mire képes volt megfogalmazni a dolgot a fejében, becsöngettek, és a padja körüli kis csoportosulás szétbontott.

A körülötte lévő székeket és asztalokat elfoglalták a többiek, és hamarosan már semmi feltűnő nem volt abban, hogy Luce illedelmesen üldögél a padjában, és az ajtóra függeszti a szemét. Danielt leste.

A szeme sarkából érezte, hogy Cam lopott pillantásokat vet rá. Ez hízelgett neki – majd ideges lett tőle, utána pedig megharagudott

magára. Daniel? Cam? Mennyi időt is töltött eddig az iskolában, negyvenöt percet? És az agya máris két különböző sráccal zsonglőröködik. Ráadásul éppen azért van ebben az intézetben, mert amikor utoljára érdekelte egy fiú, a dolgok nagyon-nagyon rettenetesen alakultak. Nem hagyhatja, hogy elcsavarják a fejét – duplán! – rögtön az első nap.

Odanézett Camre, aki ismét rákacsintott, majd kisimította sötét haját a szeméből. Letaglózó jóképűségét nem számítva – aha, persze –, ő elég hasznos ismerősnek tűnt. Luce-hoz hasonlóan még neki is szoknia kellett a környezetet, de egyértelműen megjárta már a Sword & Crosst. És kedvesen viselkedett a lánnyal. Luce felidézte a zöld pengetőt a szobaszámával, és reménykedett, hogy nem osztja meg bárkivel. Akár... barátok is lehetnek. Lehet, hogy csak erre van szüksége. Lehet, hogy akkor nem érezné magát ennyire idegennek a Sword & Crossban.

Lehet, hogy akkor képes lenne megfeledkezni arról, hogy az osztályterem egyetlen ablaka akkora, mint egy boríték, csupa vízkő, és egy masszív mauzóleumra néz a temetőben.

Lehet, hogy akkor képes lenne megfeledkezni az előtte ülő szókírt punk lány hajából áradó hidrogén-peroxid szagáról.

Lehet, hogy akkor képes lenne odafigyelni a szigorú, bajszos tanárra, aki bemaszírozott a terembe, utasította az osztályt, hogy felállni, és leülni, majd határozottan becsukta az ajtót.

Luce szívében némi csalódottság támadt. Beletelt egy pillanatba, amíg sikerül megfejtene az okát. Egészen addig, amíg a tanár be nem csukta az ajtót, kicsit reménykedett benne, hogy Daniel is bejön az órára. Mi lesz a következő, francia? Luce lenézett az órarendjére, hogy ellenőrizze, melyik teremben lesz. Ebben a pillanatban egy papír repülőgép csúszott végig az órarendjén, majd leszánkázott

a padról, és a táskája mellett landolt. Luce körbenézett, hogy észrevette-e valaki, de a tanár éppen egy krétával vacakolt, miközben felírt valamit a táblára.

Luce idegesen balra pillantott. Cam visszanézett rá, még hozzá kacsintva, és kihívóan oda is intett, amitől a lány egész teste megfeszült. De nem úgy tűnt, mintha látná vagy ő küldte volna a papírrepülőt.

– Psszt! – hangzott fel mögötte egy halk püsszegés. Arriane volt az, aki az állával a repülőre bökkve jelezte, hogy vegye fel. Luce lehajolt, hogy felkapja, és meglátta a saját nevét kis, fekete betűkkel a szárnyán. Az első levele!

Máris a kijáratot keresed?

Nem jó jel.

Ebédig itt maradunk ebben a pöcegödörben.

Ez biztos csak egy vicc. Luce ismét megnézte az órarendjét, és elszörnyedve vette tudomásul, hogy mindhárom délelőtti órája ugyanabban az 1. teremben lesz – és mindhárom ugyanaz a Mr. Cole tartja.

A tanár elszakadt a táblától, és álmosan rótt a sorokat a teremben. Nem mutatta be az új diákokat – Luce nem tudta eldönteni, hogy örüljön-e ennek. Mr. Cole egyszerűen csak odacsapta a tantervet a négy újonc padjára. Világtörténelem, állt rajta. Az Emberiség Végzetének Meghiúsulása. Hmm, a történelem mindig is Luce erőssége volt, de a Végzetek Meghiúsulása?

A tanterv alaposabb áttanulmányozása is elég volt ahhoz, hogy Luce nyugtázza, Arriane-nek igaza volt a pöcegödörrel kapcsolatban: lehetetlen mennyiségű kötelező olvasmány, nagybetűs DOLGOZAT minden harmadik órán, és egy harmincoldalas esszé

a – ez most komoly? – kedvenc bukott zsarnokukról. A feladatok köré, amelyekről Luce az elmúlt három hét során lemaradt, vas-tag, fekete zárójelet rajzoltak filctollal. A margóra Mr. Cole odaírta: *Keress fel az önálló kutatásos feladat pótlása miatt.* Luce nem igazán kívánta megtudni, hogy létezik-e hatékonyabb módja a lélek kiszívásának. De legalább Arriane ott volt neki a mögötte lévő sorban. Luce örült, hogy a sürgős üzenetek továbbítása terén már megtörtént a precedensértékű lépés. Callie-vel sms-ezgetni szoktak titokban, de úgy fest, ha itt ki akarja húzni, akkor meg kell tanulnia papírrepülőt hajtogatni. Kitépett egy lapot a füzetéből, és megpróbálta lemodellezni Arriane üzenethordozóját.

Még bőszen az origamifogásokkal birkózott, amikor újabb repülő landolt az orra előtt. Hátrapillantott Arriane-re, aki megcsóválta a fejét, és a szemét forgatta „van még mit tanulnod!” módra. Luce bocsánatkérően megvonta a vállát, majd visszafordult, hogy kinyissa a második üzenetet is: *Ó, és amíg bizonytalankodsz a célzási készségeidet illetően, ne dobálj errefelé Daniellel kapcsolatos üzeneteket! A mögötted ülő srác híresen jól véd a sportpályán.*

Ezt jó tudni. Luce észre sem vette, hogy Daniel barátja, Roland ül mögötte. Most nagyon óvatosan megfordult, amíg meg nem látta a göndör tincseket a szeme sarkából. Megkockáztatott egy pillantást a nyitott füzetre, és leolvasta a fiú teljes nevét. Roland Sparksnak hívták.

– Semmi levelezés – emelte meg a hangját Mr. Cole szigorúan, s ezzel azonnal sikerült visszanyernie Luce figyelmét. – Semmi plagizálás, és semmi füzetnézegetés. Nem azért csináltam végig az egyetemet, hogy ne rám figyeljetelek.

Luce a többi kába sráccal egyszerre bólintott, és közben egy harmadik papírrepülő érkezett.

Már csak 172 perc maradt!

Százhetvenhárom rettenetes perccel később Arriane az ebédlő felé vezette Luce-t. – Mi a véleményed? – kérdezte.

– Igazad volt – felelte Luce kimerülten, még mindig az első három óra rettenetes unalmából lábadozva. – Miért akar bárki ilyen lehangoló tárgyat tanítani?

– Ó, Cole nemsokára felenged. Mindig felveszi a zord külsőt, ha új diák érkezik. Egyébként – bökte meg Arriane –, rosszabb is lehetett volna. Kerülhettél volna Toss tanárnőhöz.

Luce lepillantott az órarendjére. – Nála lesz biológiám délután – jegyezte meg összeszoruló gyomorral.

Arriane-ből kitört a nevetés. Luce hirtelen egy puffanást érzett a vállán. Cam volt az, aki útban az ebédlő felé elment mellettük a folyosón. Luce kiterült volna, ha a fiú nem nyúl utána, hogy elkapja.

– Csak lazán. – Cam egy könnyed mosolyt vetett a lányra, aki azon morfondírozott, vajon direkt lökte-e fel a fiú. De nem tűnt annyira éretlennek. Luce Arriane-re pillantott, hogy ő észrevette-e a dolgot. Arriane megemelt szemöldöke szinte felszólította Luce-t, hogy beszéljen, de egyikük sem mondott semmit.

Amikor beléptek a sivár folyosót a még sivárabb ebédlőtől elválasztó poros üveges ajtón, Arriane megragadta Luce könyökét.

– Minden körülmények között kerül a csirkesültet – utasította, miközben követték a tömeget a félhomályos teremben. – A pizzával nincs baj, a chili is rendben van, a borscs meg nem is rossz. Szereted a fasírtot?

– Vegetáriánus vagyok – közölte Luce. Körbepillantott az asztalokon, két konkrét embert keresve. Danielt és Camet.

Megkönnyebbült volna, ha tudja, merre vannak, és úgy tehet ebéd közben, mintha észre sem venné őket. De egyelőre egyiket sem látta.

– Vegetáriánus, mi? – csücsörített Arriane. – Hippi szülők, vagy csak te vagy ilyen szendén lázadó típus?

– Ööö, egyik sem, én csak nem...

– Szereted a húst? – Arriane kilencven fokkal elfordította Luce vállát, aki erre egyenesen Daniellel szemben találta magát. A fiú a terem túlsó végében ült. Luce kiengedett egy nagy sóhaj. Szóval ott van. – És ez minden húsrá igaz? – fuvalázta Arriane hangosan. – Úgy értem, nem szeretnéd belemélyeszteni a fogad?

Luce meglegyintette Arraine-t, és a sor felé rángatta. Arriane nevetésben tört ki, de Luce érezte, hogy csúnyán elvörösödik, ami nagyon kínosan nyilvánvaló lehet a lámpák fényében.

– Fogd be, tutira meghallotta – suttogta.

Luce egy része boldog volt, hogy barátnókkal viccelődhet fiúkról. Már feltéve, hogy Arriane a barátnője.

Még mindig kellemetlenül érezte magát a reggel történetek miatt, amikor meglátta Danielt. Az a vonzódás a fiú iránt... még mindig nem értette, honnan jöhetett, de megint itt volt. Kényszerítette magát, hogy elszakítsa a tekintetét a fiú szőke hajáról, az állának egyenes vonaláról. Nem akarta, hogy bámészkodáson kapják. Nem akart okot adni arra, hogy másodszor is beintsenek neki.

– Tökmindegy – vágta fel az állát Arriane. – Annyira lefoglalja a hamburgere, hogy még a sátán hívását sem hallaná meg – mutatott Danielre, aki tényleg erősen a hamburgerére koncentrált.

Luce Daniel barátjára, Rolandra pillantott az asztal felett. A fiú egyenesen visszanézett rá. Amikor elkapta a tekintetét, megvonogatta a szemöldökét, amit Luce nem tudott hova tenni, ezzel együtt zavarta egy kicsit.

Luce visszafordult Arriane-hez. – Miért olyan fura mindenki ebben a suliban?

– Nem vagyok hajlandó megsértődni ezen – felelte Arriane, miközben felkapott egy műanyag tálcát, egyet pedig Luce-nak. – És most beavatlak az ebédlői asztalválasztás kifinomult művészetébe. Tudod, soha ne ülj a... Luce, vigyázz!

Luce csak egyetlen lépést tett hátra, de azonnal két durva tenyeret érzett a vállán. Rögtön tudta, hogy el fog esni. Maga elé nyújtotta a kezét, hogy kitámassza magát, de csak másvalaki teli tálcáját érezte a tenyere alatt. Luce tálcástól felbukfencezett, s az ebédlő padlóján landolt, arccal egy tálnyi borscsban. Amikor sikerült annyira kitörölgetni szeméből a puha zöldségeket, hogy lásson is valamit, felnézett. Felette a legdühösebb manó állt, akit valaha látott. A lánynak tükszék, platina-szőke haja volt, legalább tíz arcékszere, és gyilkos pillantása. Ráviczorogott Luce-ra, és azt sziszegte: – Ha a pusztá látványod nem vette volna el azonnal az étvágyamat, akkor kifizetném veled az ebédemet.

Luce valami bocsánatkérést dadogott. Megpróbált felállni, de a lány a lábán tartotta a fekete túsarkú csizmáját. Éles fájdalom hasított belé, és az ajkába kellett harapnia, hogy fel ne kiáltson.

– De még bepótolhatjuk – mondta a lány.

– Elég volt, Molly – szólalt meg Arriane. Lenyúlt, hogy talpra segítse.

Luce elfintorodott. A túsarkú csizma biztos kék foltot hagy a lábán. Molly csípőből Arriane felé fordult. Luce-nak olyan érzése támadt, hogy nem most akasztották össze a bajszukat először.

– Látom, gyorsan összebarátkoztál az új kislánnyal – viczorogta Molly. – Ez nagyon rossz magaviselet, A. Nem próbaidőn vagy éppen?

Luce nyelt egyet. Arriane nem említette, hogy próbaidőn lenne, és semmi logika nincs abban, hogy emiatt ne barátkozhatna újoncokkal. De Arriane-nek a pusztá szótól is ökölbe szorult a keze, aztán előrelendült Molly jobb szemére.

Molly hátratántorodott, de Luce figyelmét Arriane kötötte le. A lány reszketni kezdett, a keze a magasba emelve rángatózott. Luce elszörnyedve döbbsent rá, hogy a karperec műveli ezt vele. Valahogy áramot vezet Arriane testébe. Hihetetlen. Ez azért elég kegyetlen és szokatlan büntetés. Luce gyomra görcsbe rándult, miközben figyelte barátnője vonaglását. Amikor Arriane a földre rogyott, odanyúlt, hogy elkapja őt.

– Arriane – suttogetta Luce. – Jól vagy?

– Remekül. – Arriane szeme kinyílt, majd visszacsukódott.

Luce levegő után kapkodott. De Arriane egyik szeme ismét fel pattant. – Megijesztettelek, mi? Ó, ez édes. Ne aggódj, nem halok bele az áramütésbe – suttogetta. – Csak erősebb leszek tőle. Mindegy, megérte, hogy egy monoklit adhattam cserébe annak a tehénnek, tudod?

– Rendben, fejezzétek be! Fejezzétek be! – csattant mögöttük egy rekedtes hang. Randy állt az ajtóban, vörös arccal, zihálva. Egy kicsit túl késő már ahhoz, hogy bármit befejezzenek, gondolta Luce, de ekkor Molly megindult feléjük a kövön kopogó túsarkain. Az a lány teljesen gátlástalan. Tényleg össze akarja rugdosni Arriane-t, miközben Randy ott áll?

Randy húsos karja szerencsére még előbb ráfonódott. Molly megpróbálta lerugdosni magáról a nőt, és sikoltozni kezdett.

– Azt ajánlom, valaki kezdjen el beszélni – vakantotta Randy, s addig szorongatta Mollyt, amíg a lány el nem ernyedt. – Bár ha jobban meggondolom, inkább mindhárman jelentkezzetek a

büntetésekért holnap reggel! A temetőnél. Hajnalhasadáskor! – Randy Mollyra pillantott. – Lehiggadtál?

Molly mereven bólintott, mire Randy elengedte. Leguggolt a Luce ölében mozdulatlanul heverő Arriane mellé, aki összefonta a karját a mellkasán. Luce először úgy gondolta, Arriane duzzog, mint egy elektromos nyakörvvel zabolázott dühös kutya, de aztán érezte, ahogy Arriane teste megrándul, és rájött, hogy a lány még mindig ki van szolgáltatva a karperecnek.

– Gyere! – mondta Randy kedvesebben. – Kikapcsolunk téged.

Lenyújtotta a kezét Arriane-nek, és felsegítette apró, reszkető testét, majd csak egyszer fordult vissza, az ajtóból, hogy megismételje az utasítást Luce-nak és Mollynak.

– Hajnalhasadáskor!

– Alig várom – felelte Molly negédesen, majd lehajolt, hogy felvegye a fásirtos tányért, ami lecsúszott a tálcájáról.

Egy pillanatra Luce feje fölé tartotta, majd megfordította a tányért, és Luce hajába préselte az ételt. Luce hallotta a húspogácsa megalázó toccsanását, miközben az egész Sword & Cross megnézhetette magának a fásirtba csomagolt új lányt.

– Felülmúlhatatlan – mondta Molly, miközben előhúzott egy apró, ezüstszerű fényképezőgépet fekete farmerja zsebéből. – Mondd, hogy... fásirt – fuvolázta, miközben csinált pár közeli képet. – Ezek nagyszerűen fognak mutatni a blogomban.

– Szép sapka – vigyorgott valaki az ebédlő túloldalából. Luce feldúltan fordult Daniel felé, abban reménykedve, hogy a fiú lemaradt az egész jelenetről. De nem. A fejét csóválta. Ingerültnek tűnt. Egészen addig a pillanatig Luce azt hitte, van esélye arra, hogy felálljon és lerázza magáról az egészet – szó szerint. De Daniel reakciójától eltört benne valami.

Nem volt hajlandó ezek előtt a rettenetes emberek előtt sírni. Nyelt egy nagyot, talpra állt, és elindult. A legközelebbi ajtó felé sietett, alig várta, hogy némi hűvös levegőt érezzen az arcán.

Ehelyett a délszaki, szeptemberi fülledtség burkolta be és kezdte fojtogatni, amint kiért. Az ég olyan színtelen volt, olyan semmilyen szürkésbarna, hogy még a Napot is alig lehetett rajta megtalálni. Luce lelassított, végül megállt a parkoló szélén.

Arra vágyott, bár ott állna az ütött-kopott, öreg autója, lerogyhatna a szakadozott kárpitú ülésére, felbőgögetné a motort, felhangosíthatná a rádiót, és elszárguldhatna erről a helyről. De ahogy ott állt a forró, fekete aszfalton, megcsapta a valóság: itt ragadt, és egy hatalmas fémkapu zárja el a Sword & Crosson kívüli világtól. Ráadásul, még ha lenne is kiút... hova mehetne?

A gyomra kavargása mindent elárult neki, amit tudnia kellett. Ez itt a végállomás, és a dolgok elég sötétben festenek.

Éppen olyan lehangoló volt, mint amilyen igaz: neki már csak a Sword & Cross maradt. Luce a tenyerébe temette az arcát. Tudta, hogy vissza kell mennie. De amikor felemelte a fejét, a tenyerén lévő mocsok figyelmeztette arra, hogy még mindig Molly fásírtja borítja. Pfuj! Irány a legközelebbi mosdó.

Visszatérve azonnal bevágódott a lányvécé kinyíló ajtaján. Gabbe jött épp kifelé, még szókébbnek és tökéletesebbnek tűnt, miközben Luce úgy nézett ki, mint aki egy szemétdombon hempergett.

– Hoppá, vigyázz, édesem! – mondta kedves hangon, déli akcentussal, de az arca fintorba torzult Luce látványától. – Ó, istenem, rettenetesen nézel ki. Mi történt? – Mi történt? Mintha nem tudná az egész iskola. Gabbe valószínűleg csak azért adja a hülyét, hogy Luce újraélje az egész megalázó jelenetet.

– Öt perc, és megtudod – felelte Luce élesebb hangon, mint akarta. – Biztos vagyok benne, hogy a pletyka pestisként terjed erre.

– Adjak egy kis alapozót? – kérdezte Gabbe, és felmutatta világoskék neszesszerjét. – Nem látod magadat, de szükséged lesz...

– Kösz, nem – vágott közbe Luce, majd berontott a mosdóba. Megnyitotta a csapot anélkül, hogy a tükörbe pillantott volna. Hideg vizet eresztett az arcára, és végre elengedte magát. Patakozó könnyekkel pumpálta a szappanos tartályt, és megpróbálta az olcsó, rózsaszínű porszappan segítségével lesikálni magáról a fásírtot. De még mindig ott volt a haja. És a ruhája is lehetett volna szebb és illatosabb. Nem mintha ezek után azon kellene aggódnia, milyen első benyomást kelt.

Kinyílt az ajtó, és Luce úgy tapadt a falhoz, mint egy sarokba szorított kis állat. Egy idegen lépett be rajta, Luce kővé dermedt, mert a legrosszabbra számított.

A lány elég nagydarab volt, és erre még rátett egy lapáttal a szokatlanul vastag, réteges öltözéke. Széles arcát göndör, barna haj keretezte, az élénk lila szemüvege pedig megemelkedett, valahányszor szipogott egyet. Elég ártalmatlannak tűnt, de persze a látszat csalhat. Mindkét kezét a háta mögött tartotta, s ez a gesztus a mai nap után nem gerjesztett Luce-ban bizalmat.

– Tudod, nem lenne szabad engedély nélkül itt lenned – jegyezte meg a lány. Higgadt hangja tárgyilagosan csengett.

– Tudom. – A lány pillantása megerősítette Luce gyanúját, hogy itt egyszerűen nem számíthat arra, hogy békén hagyják. Megadóan felsóhajtott. – Én csak...

– Vicceltem. – A lány felnevetett, és a szemét forgatva lazított a testtartásán. – Csórtam neked egy kis sampont a raktárból – folytatta, és kinyújtotta a két kezét, amiben ártatlan küllemű samponos

és hajkondicionálós miniflakonok voltak. – Gyere! – húzott oda egy viharvert, összecukható széket. – Megmosdatunk téged. Ülj ide!

Luce ajkát egy félig zokogó, félig nevető hang hagyta el. Érzése szerint megkönnyebbültnek tűnhetett. Ez a lány konkrétan kedves vele – nem csak egy javítóintézethez, de a normális emberekhez képest is! Minden látható ok nélkül. Ez szinte letaglózta. Nem is tudta hova tenni a gesztust. – Köszönöm? – sikerült kinyögnie még mindig egy kis gyanakvással.

– Ó, és valószínűleg váltóruhára is szükséged lesz – a lány végignézett a fekete pulcsiján, majd kibújt belőle. Ekkor kiderült, hogy egy ugyanolyat visel alatta. Látván Luce álmélgató arckifejezését, elfintorodott: – Mi van? Rettenetes az immunrendszerem. Nagyon rétegesen kell öltözködnöm.

– Ó, és nem lesz bajod enélkül? – udvariaskodott Luce, noha abban a pillanatban bármit megtett volna azért, hogy megszabaduljon összefasírtzott cuccaitól.

– Dehogy – legyintett a lány. – Van még alatta három. És a szekrényemben is néhány. Szolgálj csak ki magad! Nekem kifejezetten fájdalmas látnom, hogy hús borít egy vegetáriánust. Nagyon együttérző típus vagyok.

Luce elgondolkozott, vajon honnan tudhat ez az idegen az ő étkezési szokásairól, de ennél fontosabb volt, hogy megkérdezze: – Izé, miért vagy ilyen kedves?

A lány felnevetett, sóhajtott egyet, majd azt felelte: – A Sword & Crossban nem mindenki szajha és rossz.

– Mi?

– Sword & Cross... Szajha, de rossz. Az iskola csúfneve... elég béna. Természetesen itt senki nem rossz abban, amit csinál. A durvább becenevekkel inkább nem terhellek.

Luce felnevetett.

– Csak annyit akartam mondani, hogy itt nem mindenki seggfej.

– Csak a többség? – Luce utálta magát, amiért ilyen pesszimiztának tűnik. De hosszú volt a délelőtt, és már annyi mindenen átment, és talán ez a lány nem fogja elítélni, ha egy kicsit morcos. Meglepetésére a lány elmosolyodott.

– Pontosan. És azok minket, többieket is rossz hírbe hoznak. – A lány kinyújtotta a kezét. – Pennyweather Van Syckle-Lockwood. Szólíts csak Penn-nek.

– Értem – felelte Luce, aki még mindig túlságosan feldúlt volt ahhoz, hogy eszébe jusson: a régi életében alig bírta volna visszatartani a kacagást a lány nevének hallatán. Úgy hangzott, mintha egyenesen egy Dickens-regényből pattant volna ki. Ugyanakkor persze elég megbízhatónak tűnik egy olyan lány, akinek sikerül pókerarccal bemutatkoznia egy ilyen névvel.

– Én Lucinda Price vagyok.

– És mindenki Luce-nak szólít – tette hozzá Penn. – És a New Hampshire-i Dover Prepből jöttél.

– Ezt honnan tudod? – kérdezte Luce lassan.

– Női megérzés? – Penn vállat vont. – Vicceltem, na, elolvastam az aktádat. Ez a hobbim.

Luce értetlenül bámult rá. Lehet, hogy túlságosan elsiette a véleményalkotást azzal a megbízhatóval? Hogyan juthatott Penn az aktája közelébe?

Penn átvette a csap kezelését. Amikor a víz meleg lett, intett Luce-nak, hogy hajoljon a mosdókagyló fölé.

– Tudod, az a helyzet – magyarázta –, hogy én igazából nem vagyok örült. Ne vedd sértésnek! – nyomta a fejét a csap alá. –

Én vagyok az egyetlen az iskolában, akit nem a bíróság küldött ide. És lehet, hogy ezt nem gondolnád, de ha az ember hivatalosan épelméjű, annak megvannak az előnyei. Például én vagyok az egyetlen diák, akiben bíznak annyira, hogy irodai segéd lehessenek. Ami nagy ostobaságra vall. Rengeteg bizalmas anyaghoz hozzáférhetek.

– De ha nem muszáj ide járnod...

– Akinek az apja az iskola gondnoka, az ingyen járhat ide. Úgy-hogy... – Penn hangja elhalt.

Penn apja a gondnok? Ahogy az iskola kinézett, Luce nem gondolta volna, hogy van egyáltalán gondnok.

– Tudom, mire gondolsz – jegyezte meg Penn, miközben segítette Luce-nak kimosni a darált hús maradékát is a hajából. – Hogy ez a hely nem igazán tűnik gondozottnak.

– Nem – hazudta Luce. Nem szeretett volna kiesni a lány kegyeiből, és sokkal fontosabb volt neki, hogy azt sugározza magából, „légy a barátom”, mint amennyire érdekelte, hogy hányszor nyírják a gyepet a Sword & Crossban. – Izé, nagyon szép.

– Apa két éve meghalt – felelte Penn csendesen. – Annyit megtettek, hogy kinevezték a vénséges Udell igazgatót a törvényes gyámommá, de arra még nem volt idejük, hogy felvegyenek valakit apa helyére.

– Sajnálom – mondta Luce halkán. Szóval van itt még valaki, aki tudja, milyen elveszteni valakit.

– Semmi baj – Penn hajbalzsamot nyomott a tenyerébe. – Ez igazából nagyon jó iskola. Én nagyon szeretek idejárni.

Luce felkapta a fejét a mosdókagylóból, amitől tiszta víz lett minden. – Biztos, hogy nem vagy őrült? – ugratta a lányt.

– Vicceltem. Utálok az egészszet. Szar hely.

– De nem tudod rávenni magad, hogy elmenj – biccentett kérdően Luce.

Penn az ajkába harapott. – Tudom, hogy ez morbid, de még akkor sem tudnám, ha nem kellene Udell mellett maradnom. Az apám itt van – intett a temető felé, bár az onnan nem látszott. – Nekem csak ő maradt.

– Akkor azt hiszem, több mindened maradt, mint itt a legtöbb embernek – felelte Luce Arriane-re gondolva. Eszébe jutott, hogyan ragadta kézen Arriane aznap odakint, a lelkes, kék tekintete, amikor Luce megígérte, hogy este beugrik hozzá.

– Semmi baja nem lesz – felelt a gondolataira Penn. – Nincs olyan hétfő, hogy Arriane ne kerülne a gyengélkedőbe egy roham után.

– De ez nem roham volt – ellenkezett Luce. – Hanem a karkötője. Láttam. Megrázta.

– Itt, a Sword & Crossban tágan értelmezzük a „roham” kifejezést. Az új ellenséged, Molly, legendás a rohamairól. Folyton azt mondogatják, hogy le fogják cserélni a gyógyszereit. Remélhetőleg megadatik neked az öröm, hogy legalább egy kiborulását végignézhesd, mielőtt megteszik.

Penn feltűnően értelmesnek tűnt. Átfutott Luce agyán, hogy megkérdezi, mi van Daniellel, de a fiú iránt táplált érthetetlen érdeklődés intenzitását tekintve úgy érezte, jobb, ha csak annyit tud, amennyit muszáj. Legalábbis, amíg magától ki nem derít pár dolgot. Penn kicsavarta a vizet a hajából.

– Ennyi volt – jelentette ki Penn. – Azt hiszem, végre húsmentes vagy.

Luce belenézett a tükörbe, és a hajába túrt. Pennek igaza volt. A lelki sebeket és a sajgó jobb lábát leszámítva semmi nyoma nem maradt az ebédlői összecsapásnak.

– Csak annak örülök, hogy rövid a hajad – mondta Penn. – Ha még mindig olyan hosszú lenne, mint az aktádban lévő képen, akkor nem úszod meg ennyivel.

Luce rámeredt. – Rajtam tartod a szemed, mi?

Penn belé karolt, és kinavigálta a mosdóból. – Igyekezz nem kiesni a kegyeimből, és akkor senkinek nem lesz baja.

Luce aggodalmas pillantást vetett rá, de Penn arca kifürkészhetetlen maradt. – Viccelsz, ugye? – kérdezte Luce.

Penn meglepően vidáman elmosolyodott. – Gyere, óránk van. Nem örülsz, hogy egyforma a délutáni órarendünk?

Luce felnevetett. – Előfordulhat olyan helyzet, hogy nem tudsz rólam mindent?

– Hát nem a közeljövőben – felelte Penn, miközben végigvonszolta a folyosón a hamuszín osztályterem felé. – Fogsz te még örülni ennek. Tudod, én nagyon hasznos barát tudok lenni.

FALLEN

KITASZÍTVÁ

Éjjel körül végre formát nyert a lány szeme. Macskaszzerű, félig elszánt, félig pedig kérdő tekintet – bajt sugallt. Igen, pontosan olyanra sikeredett a szeme, amilyennek lennie kellett. A külső szemzug a finom, elegáns szemöldök felé emelkedik, egész közel a sötét hajzuhataghoz. A fiú kinyújtott karral maga elé tartotta a papírt, s megszemlélte. Nehéz volt így dolgoznia, a lány távollétében, de persze soha nem tudott rajzolni, ha jelen volt. Mióta a lány megérkezett Londonból – nem, mióta a fiú először meglátta –, gondosan ügyelnie kellett arra, hogy távol tartsa magától.

A lány immár naponta próbálkozott közelebb kerülni hozzá, és minden nap nehezebb volt, mint az előző. Ezért távozott a fiú reggelente – Indiába, Amerikába, nem tudta, és nem is érdekelte hová. Akárhol is kötött ki, mindenütt könnyebb volt, mint itt. Ismét a rajz fölé hajolt és felsőhajtott, miközben szenes hüvelykujjával tökéletesre satírozta a lány alsó ajkát. Az élettelen papír, ez a kegyetlen utáztatás az egyetlen lehetősége, hogy magával vigye a lányt.

Van valami fájdalmasan ismerős Daniel Grigoriban.

A rejtélyes és zárkózott fiú azonnal felkelti Luce Price érdeklődését, amint a lány meglátja a Sword & Cross bentlakásos iskolában. Ő az egyetlen jó dolog az intézményben, ahol tilos mobiltelefont használni, a többi diák nehéz eset, és minden mozdulatukat biztonsági kamerák figyelik.

Csakhogy Daniel nem akarja, hogy bármi köze legyen Luce-höz, és mindent megtesz, hogy ezt nyilvánvalóvá is tegye a lány számára.

De Luce nem képes lemondani róla. Úgy vonzza a fiú, mint az éjjeli pillangókat a tűz fénye, és muszáj kiderítenie, amit Daniel olyan elszántan szeretne titokban tartani...

A veszedelmesen izgalmas és sötéten romantikus regény letehetetlen olvasmány és felülmúlhatatlan szerelmi történet.

Tizennégy éves kortól ajánljuk

3 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

rejtelmes